

Dosarul nr. 2ra-952/23
2-21014654-01-2ra-10072023

Prima instanță: Judecătoria Hâncești, sediul Ialoveni (C. Albu)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (V. Sîrbu, D. Dulghieru, V. Buhnaci)

ÎNCHEIERE

24 ianuarie 2024

mun. Chișinău

Curtea Supremă de Justiție

Completul de judecată, în componența:

Președinte, judecător
judecători

Aliona Miron
Diana Stănilă
Ion Malanciuc

examinând admisibilitatea recursului declarat de Banca Comercială „Victoriabank” Societate pe Acțiuni,

în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Banca Comercială „Victoriabank” Societate pe Acțiuni împotriva lui Țurcan Roman cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 15 martie 2023 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respinsă cererea de apel depusă de Banca Comercială „Victoriabank” Societate pe Acțiuni și a fost menținută hotărârea din 21 iunie 2022 a Judecătoriei Hâncești, sediul Ialoveni,

c o n s t a t ă :

La 29 ianuarie 2021, BC „Victoriabank” SA a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Țurcan Roman cu privire la încasarea datoriei în sumă de 2 866,68 de lei și compensarea cheltuielilor de judecată în sumă de 270 de lei, suportate pentru plata taxei de stat.

În motivarea acțiunii a invocat că, potrivit contractului de vânzare-cumpărare nr. 513, din 09 august 2018, BC „Victoriabank” SA a vândut lui Țurcan Roman un bun imobil situat în mun. XXXX, extravilan, care face parte din Complexul „Renaissance City”, și anume: a) încăpere locativă, cu suprafața de 190,1 m² cu XXXX; b) 24,495% din construcție - casa de locuit individuală, cu suprafața de 364,4 m², XXXX; c) 24,29 % din teren, modul de folosință - pentru construcții, suprafața totală de 0,1006 ha, XXXX. Complexul „Renaissance City” este format atât din imobile cu destinație locativă, cât și din construcții fără destinație de locuință, spații auxiliare, încăperi cu destinație de uz comun.

A relatat că a rămas în continuare proprietar al spațiilor, construcțiilor auxiliare, încăperilor cu altă destinație decât aceea de locuință din complexul dat. Astfel, ținând cont de faptul că, până la moment în cadrul Complexului nu a fost constituită Asociația de Coproprietari și bunurile aflate în uz comun nu au fost predate Asociației,

cheltuielile pentru întreținerea bunurilor comune a condominiului au fost suportate de către BC „Victoriabank” SA, ca proprietar al acestor bunuri. Pârâtul împreună cu alți proprietari din cadrul complexului au folosit bunurile comune și auxiliare ale complexului, însă fără achitarea plăților pentru serviciile de întreținere și administrare.

A indicat reclamantul că, instituția financiară a încheiat contractul de pază nr. 21/05/13 din 21 mai 2013 cu SRL „Alfa-Grup”, prin care a fost asigurată paza întregului complex, inclusiv și a bunurilor comune cu altă destinație decât aceea de locuință, astfel pentru serviciile de pază s-au acumulat datorii în sumă de 2 866,68 de lei. La data de 23 iulie 2020, în adresa pârâtului a fost expediată somația nr. 1536- B-20, atât la locul bunului imobil, cât și la domiciliu, prin care BC „Victoriabank” SA, având în susținere art. 1984 alin. (1) și (9) cât și 1979 din Codul civil a somat pârâtul să achite datoria, rezervându-și dreptul de a se adresa în judecată pentru încasarea silită a datoriei formate, însă în termenul indicat datoria nu a fost stinsă, deși somația a fost recepționată, fapt demonstrat prin semnătura aplicată pe cotorul avizului de recepție.

În final a menționat reclamantul că, la data de 28 octombrie 2020, datoria pârâtului pentru servicii de pază constituia de 2 866,68 de lei.

Prin hotărârea din 21 iunie 2022 a Judecătoria Hâncești, sediul Ialoveni, a fost respinsă cererea de chemare în judecată depusă de BC „Victoriabank” SA împotriva lui Țurcan Roman privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată, ca fiind neîntemeiată.

La 08 iulie 2022, BC „Victoriabank” SA a depus cerere apel împotriva hotărârii instanței de fond prin care a solicitat admiterea apelului, casarea integrală a hotărârii, cu pronunțarea unei hotărâri noi prin care să fie admisă integral cererea de chemare în judecată.

Prin decizia din 15 martie 2023 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă cererea de apel depusă de BC „Victoriabank” SA și a fost menținută hotărârea din 21 iunie 2022 a Judecătoria Hâncești, sediul Ialoveni.

Pentru a decide astfel instanța de apel a reținut că, este întemeiată poziția instanței de fond cu privire la netemeinicia acțiunii, pe motiv că la materialele dosarului lipsește dovada faptului că Țurcan Roman și-a exprimat acordul/consimțământul la încheierea unui act juridic și la plata pentru paza bunului imobil, or, pe de o parte, se atestă că, Țurcan Roman nu este parte la contractul nr. 21/05/13 cu privire la acordarea serviciilor de pază fizică din 21 mai 2013, beneficiar al serviciilor prestate de SRL „Alfa-Grup” fiind de fapt BC „Victoriabank” SA, iar pe de altă parte se reține că contractul de vânzare – cumpărare al bunului imobil nr. 513 din 09 august 2018 a fost încheiat ulterior încheierii contractului cu privire la acordarea serviciilor de pază fizică nr. 21/05/13 din 21 mai 2013. Prin urmare, instanța de apel apreciază ca fiind corectă constatarea instanței de fond, precum că, apelantul nu a probat existența raportului juridic obligațional din care ar rezulta datoria lui Țurcan Roman față de BC „Victoriabank” SA, or, obligația părților de a dovedi circumstanțele invocate rezultă și din prevederile art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, iar în lipsa confirmării faptului prestării cărorva servicii, nu se poate pretinde plata pentru prestarea acestora.

A mai indicat Curtea de Apel Chișinău că, contractul nr. 21/05/13 din 21 mai 2013 cu privire la acordarea serviciilor de pază fizică, a fost încheiat între SRL „Alfa-Grup” și BC „VictoriaBank” SA. Astfel, nu sunt întrunite condițiile prevederilor art. 51 alin. (8) din Legea nr. 75 din 30 aprilie 2015, deoarece, la caz, lipsește un contract încheiat

între proprietarul casei individuale Țurcan Roman și prestatorul de servicii, SRL „Alfa – Grup”, precum și nu a fost dovedit faptul că, casa individuală este amplasată pe terenurile aferente, transmise în administrarea asociației de coproprietari în condominiu, gestionată de BC „Victoriabank” SA, cât și faptul că Țurcan Roman a beneficiat nemijlocit de serviciile de pază.

A invocat instanța de apel că instanța de fond corect a respins și cerința reclamantului cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată, or, potrivit art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Subsecvent, a fost respinsă și solicitarea BC „Victoriabank” SA privind încasarea cheltuielilor de judecată suportate la judecarea cauzei în ordine de apel.

A menționat instanța de apel că, judecă cauza în limitele pretențiilor invocate de parte în cererea de apel și, deoarece BC „Victoriabank” SA a solicitat instanței de apel să trimită cauza spre rejudecare în primă instanță pentru a fi atras în proces SRL „Alfa Grup” în calitate de intervenient accesoriu, colegiul a stabilit că, din materialele dosarului nu se atestă că instanța de fond a soluționat problema drepturilor unor persoane neantrenate în proces, or, prin hotărârea din 21 iunie 2022 a Judecătoriei Hâncești, sediul Ialoveni, s-a soluționat cerințele BC „Victoriabank” SA ce vizează o pretinsă îmbogățire nejustificată a lui Țurcan Roman, respectiv hotărârea primei instanțe nicidecum nu ar putea afecta drepturile SRL „Alfa-Grup”.

A concluzionat instanța că, la declararea cererii de apel, nu au fost indicate sau prezentate careva argumente și dovezi noi, care au importanță pentru soluționarea pricinii, dar care nu au fost elucidate și constatate în prima instanță, or, reprezentantul apelantului s-a limitat doar la expunerea circumstanțelor de fapt și de drept stabilite în prima instanță, fără însă a prezenta careva probe în sensul care ar concluziona netemeinicia concluziei primei instanțe.

La 28 iunie 2023, BC „Victoriabank” SA, a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond, cu pronunțarea unei decizii noi de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că, instanțele inferioare au aplicat eronat legea, invocând că, încasarea datoriei urma să aibă loc în temeiul aceluși contract dar nu în temeiul normelor ce reglementează îmbogățirea nejustificată. Pentru a fi în prezența unui raport juridic de îmbogățire nejustificată, este important ca îmbogățirea să se producă în lipsa unui temei legal sau contractual.

A menționat că, îmbogățirea nejustificată s-a manifestat prin prestarea serviciilor de pază a întregului complex rezidențial, unde este amplasat și bunul imobil al intimatului, fapt ce a fost dovedit prin probe pertinente. Prin urmare, necătând la faptul că la acel moment asociația proprietarilor nu era încă constituită, serviciile legate de întreținerea complexului în cauză erau gestionate de către BC „Victoriabank” SA, în calitate de proprietar al spațiilor, construcțiilor auxiliare, încăperilor cu altă destinație decât aceea de locuință în complexul dat.

Consideră că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar și incorect probele, iar drept urmare a omis faptul că intimatul/pârâtul după încheierea contractului de vânzare-cumpărare din 09 august 2018, a beneficiat de serviciile de pază și a continuat să le utilizeze, fără a invoca un dezacord în acest sens. Or, ținând cont de faptul că postul de pază este amplasat la intrarea în complex, este evident că intimatul cunoștea

despre serviciul de pază, însă nu a înaintat nicio-o reclamație prin care și-ar manifesta dezacordul cu prezentul serviciu.

A mai indicat recurentul că, intimatul și-a exprimat consimțământul și a acceptat în mod tacit și incontestabil folosirea zilnică, continuă a acestuia, iar la judecarea cauzei în fond a invocat cu rea-credință că nu datorează nimic pe motiv că nu a semnat niciun contract cu banca sau alți coproprietari în acest sens.

Recurentul a mai relatat că, un moment important este și faptul că obiect al contractului cu privire la acordarea serviciilor de pază reprezintă monitorizarea întregului complex „Renaissance City”, care însuși prin esența sa reprezintă un bun compus atât din spații de uz comun, cât și din casele de locuit individuale dar care se află pe terenul complexului. Astfel, paza este asigurată atât pentru spațiile de uz comun cât și pentru casele individuale, or acestea fac parte din teritoriul complexului și nu pot fi separate de el.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 15 martie 2023.

La 03 mai 2023, copia deciziei din 15 martie 2023 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată în adresa participanților la proces, fapt confirmat prin scrisoarea de expediere a actului judecătoresc (f.d. 138).

Astfel, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că, recursul declarat de BC „Victoriabank” SA, la 28 iunie 2023, se consideră depus în termenul stabilit de lege.

Curtea Supremă de Justiție, la 10 iulie 2023, a expediat în adresa intimaților copia recursului declarat de BC „Victoriabank” SA, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire, anexată la materialele dosarului (f.d. 156).

Conform art. XI alin. (1) și (3) din Legea pentru modificarea unor acte normative (modificarea cadrului normativ conex reformei Curții Supreme de Justiție) nr. 246 din 31 iulie 2023, prezenta lege intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al Republicii Moldova, cu excepția art. IV, V pct. 1–9 și 11–16 și art. VII, care vor intra în vigoare la 01 septembrie 2023.

Recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi examinate în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului.

Din sensul normei de drept enunțate, urmează că legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale, cu excepția temeiurilor în baza cărora se vor examina recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi. Respectiv, recursul declarat de BC „Victoriabank” SA, a fost depus până la data intrării în vigoare a Legii pentru modificarea unor acte normative (modificarea cadrului normativ conex reformei Curții Supreme de Justiție) nr. 246 din 31 iulie 2023, și va fi examinat în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului.

Examinând temeiurile recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, în vigoare la data depunerii recursului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, în vigoare la data depunerii recursului, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține că, examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă, în vigoare la data depunerii recursului.

La caz, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei contestate or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

La fel, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmers c. Suediei* 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art.433, completul din

3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de BC „Victoriabank” SA, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, în vigoare la data depunerii recursului și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270 și 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Banca Comercială „Victoriabank” Societate pe Acțiuni.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Aliona Miron

judecători

Diana Stănilă

Ion Malanciuc